

Rdeča megla z ulice Rossetti

Cela vrsta avtorjev se je že spoprijela s skrivnostnim zločinom, ki je prekinil tri mlada življenja znanih slovenskih narodnjakov – intelektualcev demokratičnega predznaka, dr. Stanka Vuka (idejno krščanski socialist), njegove žene in njenega obiskovalca dr. Draga Zajca v znanem Tomažičevem stanovanju v Trstu na ulice Rossetti. S tem vprašanjem sem se le informativno spoznaval iz bogatega pisateljskega opusa istrskega pisatelja Tomizze in še več iz prikladnega pisanja raznih odkritih in drugih zameglenih pogledov, karakterističnih pri ideološko opredeljenih piscih. Da napišem te svoje misli in poglede na zadevo,

me je prisililo pismo gospe Majde Maček, rojene Jazbec, ki zelo vneto in prizadeto piše o problemu izginotja njenega strica dr. Ernesta Jazbeca, znanega narodnega buditelja in simpatizerja Tigra v letih fašističnega nasilja, ki je 1. maja 1945 pisal, da se vrača iz taborišča Ebensee in je namenjen domov. Nikoli ni prišel na cilj. Bil je tarča napadov določenih piscev, da je bil avtor prej omenjenega zločina. Razumljivo in hvalevredno je dejstvo, da si njegova nečakinja, ki ga je intimno poznala iz družinskega okolja, prizadeva in trudi očistiti njegov spomin na bolj kot neverodostojne in zlonamerne obtožbe gornjega zločina. Osebo trdno verjamem, po opisu njegovega političnega delovanja, da je bil patriot, domoljub, slovenski nacionalist, neobremenjen z novimi levimi ideologijami in zato tudi nedvomno sovražno gledan s strani boljševističnih politkomisarjev ter določen za »likvidacijo«. Njegov Razglas, ki ga omenja tudi Pirjevec, ni v neskladju z miselnostjo umorjenih na ulici Rossetti, zato obtožba nima podlage. Prav v tistih časih so bili vsi, ki niso verjeli v revolucionarni komunizem Tito-Stalinovega boljševizma, ne glede na politični nazor obsojeni na smrt (naj spomnim tu na besede odličnega poznavalca komunistične ideje, ki ga omenja tudi Françoise Furet v Minulih iluzijah, Arthurja Köstlerja: Sončni mrk: »Partija pozna samo en zločin: ODKLON OD NJENE LINIJE in samo eno kazen: SMRT.« Zato svetujem njegovi nečakinji, da se potolaži in sprejme tisto resnico, ki so je bili deležni (posebno v in po maju 1945) nešteti domoljubi s tigrovci na čelu in pozneje tudi dachavci. Ključni so indici, ki jih omenja v pismu, in sicer: »V Gorici so ga videli izčrpanega prve dni maja, nekateri pravijo, da so ga videli tudi v Ljubljani.« Ti indici so več kot zgovorni glede na vojno in povojno delovanje Stalin-Titove

Kominterne.

Da se vrnem na nekaj piscev, ki so se izrekli o še ne raziskanem zločinu, kateri odseva tipično karakteristiko »OZNA-UDBO-VSKE« metodologije likvidacije, ki se ne ujema z logiko časa in delovanja drugih skupin. Saj vladajoči sistem v Italiji bi lahko likvidiral vsakogar, ki ga je imel v zaporu, da o slovenskih domobrancih ne izgubljam besed. Ti niso nikoli bili proti narodnjakom, kar le komunisti to (narodnjaki) niso bili. V prvem pismu G. Marije Maček, roj. Jazbec je tudi fotokopija zgodovinarja dr. Pirjevca, ki pa ji odkrito piše, da se s to tematiko ne ukvarja, zato ji pošilja fotokopijo pisma, ki ga je napisal Martin Breclj in je najbolj verodostojno in sprejemljivo v analizah zadnjih pričevanj in dogodkov. Seveda so se oglasili tudi pisci, kot je jolka milič (tako se v svoji malenkosti ponosno podpisuje), a njenim razmišljanjem ne prisodim kaj več kot obširen »literarni agitprop« z vmesnimi cvetkami laško-tržaskih rečenic za zamegljevanje bistvenih točk tragičnega dogodka in njegovo čim večjo zakopanost v nešteto sumljivih vprašalnic, ki bi vsakega raziskovalca utrudile z nesmiselnimi odgovori. Nobene objektivne misli, ki bi imela vsaj dvomljivo primerjalno težo. Namen njenih leporečnih dolgovznosti je čim bolj zamegliti bistvo, ki govori o možnosti posega v zadevo takratnega »heroja«, eksekutorja politkomisarskih nalog Grudna - Bliska (znanega po neštetih zločinih), ki je imel nedvomno odločujočo vlogo po pričevanju anonimne priče iz istega ideološkega brloga (upajmo, da se bo vest razvila v priznanje). Treba je zadevo osmešiti ... in pri tem omalovaževati pisanje Breclja ... kdo je bolj primeren od jolkana s »Kocbekovim pečatom«??? Zares mojstrsko izpeljano v meni znanih vsaj dveh posegih. Verjetno je umetnica »ilarizma na dramo« upravičeno

RADIO
96,4 MHz
Ta pravi!
Slovenske gorice

Tig osvojuje 5, 2230 Lomart, tel: 02/729 02 20, 720 73 24, fax: 02/720 73 22
ELEKTRONSKA POŠTA: radio@radio-rsg.si, INTERNET STRAN: www.radio-rsg.si

na seznamu današnjega »slovenskega ministrstva za kulturo« v spremstvu »seksologa« Kobala.

Tehtno in zanimivo je zadevo zločina opisal sin tretje žrtve dr. Drago Zajc ml., ki med drugim v P. D. 10. marca 2015 pove nekaj bistvenih misli (npr.: »Zanimivo je, da je tudi glasilo tržaških prosovjetskih komunistov 14. 4. 1951 zapisalo, da 'titoisti' očitajo drugim dejanja, ki so jih sami zagrešili, oz. da proslavljajo žrtve svojih dejanj ... Videti je, da razmere za odkrivanje tega zločina še vedno niso dozorele, saj ugleden zgodovinar del teksta, ki ga objavi v svoji italijanski knjigi o fojbah, raje umakne iz knjige, objavljene v slovenščini. Pojasni, da je Italijanom zgolj skušal dopovedati, da so bili partizani pogosto neizprosni do lastnih ljudi, če so jim bili v napoto, in da na Primorskem to ne bi bilo dobro sprejeto ...« In še: »Gotovo je mnogim težko sprejeti resnico o preteklosti ali govoriti o takih zavrnjenih dejanjih, zlasti če so bili sami na partizanski strani ...«).

Če bi v Sloveniji vladala demokracija in pošteno sodstvo, bi na podlagi moskovskih, beograjskih in drugih arhivov (slovenske originale je dal tov. Kučan pravočasno uničiti pred plebiscitarno osamosvojitvijo) danes vedeli za resnico in marsikateri zločinec bi bil pred sodiščem. Pa se to ne bo zgodilo, ker »naša« policija, tožilstvo in sodišča so še vedno pod nadzorom Udbe. Lep primer je izkop ostankov umorjenih žrtev graščaka Hribarja in njegove žene Ksenije. Nedvomno se ve tudi za tedanje akterje tega zločina, a še nisem slišal, da bi tožilstvo

in policija mignili v to smer. V Sloveniji ne preganjajo komunističnih zločincev (boljševikov), ki v ničemer niso zaostali za nacifašisti glede metodologije umorov, so jih celo nadgradili. Vedelo se je tudi za akterje pokola Hude jame idr. (npr. Kac, Žižmond, Ribičič itd.), a se nobenemu ni skrivil las. Zločinci

so v Sloveniji zaščiteni »zakonsko«, imajo več kot 70 let staro licenco za pobijanje nekomunistov, in to še danes v okviru EU. Mislim, da zločin z ulice Rossetti ne bo razjasnjen, dokler bo Slovenija v komunističnih rokah. Zamejski »Slovenci« pa so še bolj ideološko indoktrinirani kot v matici in zato neobčutljivi do

boljševističnih pokolov lastnega naroda. Stane Kavčič, starosta udbovske ekonomije, je dobro povedal na TV, da zamejci ne poznajo današnje Slovenije, zaljubljeni so v Tita in Jugoslavijo. Kar se tiče trojnega zločina iz Trsta, sem se pogovarjal pred leti s pisateljem Borisom Pahorjem v avtu na poti s Škofljice (občni zbor

gibanja 23. december, kjer je bil B. Pahor gost in govorec) v Trst. Dejal mi je smiselno tako: »Prepričan sem, da so to naredili tovariši Damičinega brata Pinka Tomažiča.« Tudi sam mislim isto! Počakajmo na boljša leta katarze, če kdaj bo.

Pavel Ferluga, Komen